

“Já sem obyvatel!!!!”

To se vždycky náš nejlepší klučičí kamarád snaží sdělit všem našim psům. Tahle větička znamená, že je pro ně tabu a nemají si ho vůbec ale vůbec všimnout □ □ □ . Natož, nedej psůbůh, se s ním družít. Protože on nemá prostě rád psy. A vzniklo to tak, že když byl kdysi Ešínek malililinkatý ščenátko, tak obyvatel byl více-méně zavřenej a mohl tam jen s námi. Do té doby, než se uměl dobře venčit. Ne spolehlivě, ale dobře, páč pak už to šlo ohlídat. Každopádně kratičkou dobu byl ten obyvatel tabu. A stejně tabu měl být Ríša pro něj.

Tam je velmi důležitý ten podmiňovací způsob □ . Protože..... no protože prostě vižla. Vižla je sucháček, neboli suchej zip. Nalípne se na vás, vyzná vám lásku, zlíbe vás hůř než ten Brežněv..... a prostě vás donutí ji milovat. Nutno podotknout, že Ríša se teda fakt jako snažil poctivě, aby mu to tehdy vysvětlil..... leč vižla slyší, ale nedbá. A navíc vižla je nejen hodně komunikativní pes, ale taky zpravidla umí lidi dobře číst. A to nejen v tom, co myslí, a nemyslí vážně (no a že to Ríša tak úplně vážně nemyslel, páč ví, že prostě pes ke mně a tím pádem i Brtníkovi vždycky patřil. A Murphyho skvěle hlídal, když bylo zapotřebí). Ale taky je vižla výborná v tom, že prostě vnímá velmi dobře, jak se kdo cítí. A Ešínek věděl, že prostě Ríša potřebuje kopec psí lásky.

Jeho pochodeň psí lásky po něm zcela přirozeně převzal Rumíček (Bubinka byla v tomhle distinguovaná a ctěla přání ostatních, takže se mu nevnucovala) Rumíček ovšem, náš Lidumil Obecný a všeobjímající psí náruč, Rumíček, který je zosobněním vižlího jemnocitu a přehršle vižlí lásky se s tím nepáral a tak jako se nastěhoval Bubi do života, navázal pevné přátelství s Ričrdem. Takže zcela přirozeně vyplynulo to, že mu sedává na klíně, nebo případně vedle něj na židli a vede s ním upřímné rozhovory. Nejčastěji na téma hygiena gezichtu, která mu přijde u Richarda naprosto nedostatečná a je nutno to dohnat.

No a to už se dostávám dosti do současnosti. Do flekatý současnosti. Doposud neměl Ričrd , díky pracovní vytíženosti a tak jako podobně, tu čest se s docentkou Talířovou Flekatou seznámiti face to face. Až do minulého víkendu. Tak trochu jsme se ho snažili připravit na to, že teda je fakt doma ještě jeden pes. A že je doma ještě jeden velkej pes. Docela velkej jako. A taky řekněme.... takovej hřmotnej jako. Šílenej jako. Družnej jako. Ale že ale bude rád, až ji uvidí, dovopravdy □ . Je statečnej náš kamarád Ričrd. Je statečnej. Protože skutečně přijel. A před Tali neprchnul. Přesto, že se mohla uhýkat a nutně ho potřebovala povalit, podupat a sdělit mu, že má neuvěřitelný štěstí v životě, že ji potkal.

“Já sem obyvatk!!!!”

Každopádně, stejně jak před lety Ešínkovi, následně Rumičkovi (Bubince ne, k té měl, podle mě, úctu vzhledem k věku), tak i Talířový se snažil jasně, srozumitelně a tak vůbec sdělit, že “ Hele já sem prostě obyvatk, sem tabu. Mě si nevšímej!” No a stejně jako tenkrát a tehdy, tak i nyní zcela neuspěl. Podle těch psů vůbec totiž jednak neví, že vlastně jejich přízeň potřebuje a druhak taky neví, vo co by se připravil, kdyby voni ho poslechli. Takže ano, i ta flekatá obluda, se mu nasomrovala nejen do přízně, ale taky na klín. A Rumiček pochopitelně nezůstal pozadu, takže to pak vypadalo následovně:

Ričrd sedí na schodech.

Na Ričrdovi sedí Tali

Rumiček sedí za Ričrdem

Rumiček sedí Ričrdovi na klíně

Tali blemtá Ričrda.

Zrzavá hrouda a flekatá hrouda se lepí na Ričrda.

Hrozně milá byla situace, kdy Ríša vyšel ze zahrady na louku, podívat se, jak nám, za tu dobu co u nás nebyl, vyrostly všechny ty stromy. A Tali šla s ním. A když se Ričrd vracel, zlehounka na Tali zavolal, písknul a..... ona ho poslechla a šla s ním zpátky. To bylo moc hezký. Stejně jako to, že když si šel Ričrd zapálit na zápraží, vždycky s ním vyšel některý z nich a vedli tam s ním intelektuální rozhovory □ □ .

Zkrátka psí doprovod a tak nikdy nebyl sám. Řekla bych, že službu u něj si spravedlivě rozdělili, aby mu byl pořád někdo na blízku. Máme my to ale hodný psy!